

1^E JAARGANG
7 SEPTEMBER
NUMMER 12

HOOFDREDACTEUR: R. A. BRZESOWSKY
GRIFFIER: B. SUURENBROEK
REDACTEUREN: A. H. BLOM - G. H. W.
MEEDER - R. RADEMAKER - J. A. DE VEER

6 PAGINA'S
VERSCHIJNT
WEKELIJKS

ADRES REDACTIE: SOCIETEIT PHOENIX
UITGAVE EN ADMINISTRATIE:
DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
OUD DELFT 101, DELFT — TEL. 1776

OFFICIEEL ORGAAN VAN DE DELFTSCHE STUDENTEN

Redactioneel.

In ons vorig nummer hebben wij gewezen op het geringe wederzijdsche begrip en vertrouwen dat er bestaat tusschen de meeste leden der in Delft voorkomende vereenigingen. Op grond hiervan en van de nog hevig fluctuerende stemmingen meenden wij te moeten manen tot bezinning op de thans aanwezige mogelijkheden. Deze voorzichtigheid behoeft nog geen bewijs te zijn van een gebrek aan idealisme; integendeel, met vele anderen zijn wij geestdriftige voorstanders van een zoo innig mogelijk contact tusschen de verschillende gezelligheidsvereenigingen. Het groote dilemma ligt dan ook niet in het al of niet aanvaarden van deze stelling. Het gaat er op dit oogenblik om welke koers men wil volgen teneinde te geraken tot de verwezenlijking van het ideaal.

Eenerzijds kan men den bestaanden toestand, in sterken mate rekening houdend met de voor-oorlogsche verhoudingen, als uitgangspunt kiezen en slechts enkele, niet al te zeer ingrijpende veranderingen willen aanbrengen. Dit heeft het voordeel dat het oude vertrouwde goeddeels behouden blijft. Men dient er zich echter wel op te bezinnen of een geprojecteerde wijziging, die in het geval van plan 2 impliceert dat S.S.R.- en S.V.-leden via een vergemakkelijkte kennismakingsprocedure tot het Corps (in den ouden zin van het woord) en pas daarna tot de bij dit Corps behorende ondervereenigingen kunnen toetreden, wel aanvaardbaar is voor de andere partijen en of zij niet een onwaarschijnlijk groote hoeveelheid initiatief eischt van de confessioneele groepeerings (c.q. de daarbij aangesloten individuen).

Anderzijds is het mogelijk de momenteele situatie, gezien in het licht van het gewenschte contact, als vrij onvruchtbaar te beschouwen. Men zal dan een organisatievorm willen scheppen die nu direct al meer waarborgen geeft voor een verwezenlijking van het hierboven geschetste ideaal, een organisatievorm waarin de drie gezelligheidsvereenigingen S.P., S.V. en S.S.R. als principieel en praktisch gelijkwaardig erkend en daarom in één groot verband: het D.S.C. ondergebracht zouden worden. Dit houdt evenwel in dat men van den aanvang af een aantal oude begrippen overboord zet of grondig wijzigt.

Vervolgens zal in een nabije toekomst ook de realiteit van het dagelijksche leven aspecten gaan vertoonen die zij vroeger niet kende: eenige categorieën van personen zullen tot dusver voor hen vreemde gebouwen en vereenigingen binnentreden, terwijl de oude bewoners ervan hen misschien met een huiverig gemoed zien komen; beide groepen zullen bovendien rekening dienen te gaan houden met de verlangens van anderen, een voor hen allen waarschijnlijk ongewone eisch. Doch dit is de logische consequentie van een meer het ideaal benaderende constructie.

Lezers, laten wij er geen doekjes om winden; getracht werd op een objectieve wijze een beschrijving van plan 2 en van de voorstellen der adviescommissie te geven. Aanzienlijk is echter nog steeds het getal dergenen, die getooid zijn met een groot enthousiasme voor een bepaald plan zonder zichzelf voldoende rekenschap af te leggen van de onvermijdelijke gevolgen die het plan zal hebben of van de reacties die teweeggebracht zullen worden, indien men het gaat uitvoeren. Daar-

om zal er veel meer gedacht en doorgedacht moeten worden, zoo men ooit tot verhelderende debatten en belangrijke beslissingen, tot een harmonisch evenwicht tusschen de drie vereenigingen wil komen. Niettemin is het absoluut noodzakelijk dat dit laatste wordt geschapen, al was het alleen maar omdat het probleem van het nihilisme anders nimmer succesvol kan worden aangepakt.

De Redactie.

Het is met bezorgdheid dat de Redactie de blik in de toekomst slaat.

Overall, letterlijk overall, zitten de jongelieden op hun krent, de knaapjes die denken zich hier een plaats te kunnen veroveren. Goed, ze hebben zich meer of minder aangepast aan de traditioneele eischen die aan hen gesteld zijn. Maar wie de angstige vieze goore hoofden ziet, die hier binnen trachten te dringen, realiseere zich duidelijk dat de toekomst van Delft op het spel staat en dat wil er nog iets van terecht komen, er hard aangepakt zal moeten worden.

Het is aan U eerstejaars en ouder om U met al Uw krachten hieraan te wijden. U dient dit te zien als een landsbelang van de eerste orde. U dient in te zien dat het niet aangaat om nu maar snel af te studeeren en uit Delft te verdwijnen en Delft, ons en ook Uw Delft te laten zitten met de rotzooi. Ouderejaars en Gij vooral eerstejaars doet Uw plicht.

Afscheid.

Stil lig ik op het strand, waar de rustige schuimende golfjes met een regelmaat aanrollen en tenslotte vlak voor mij breken, enkele schelpjes achterlatend op het nog natte doorweekte zandoppervlak. Het is eb en telkens gaan de golfjes verder van mij af; ik zit aan de scheiding van droog en nat.

Wie ben ik, dwaas, mijn kousen vol met het witte zand, mijn colbertje bestoven beplakt met de kristalletjes, de handen vol grijpend in dat uiteindelijk erosieproduct van rots en steen, van korrels en schelpen.

Was ik de dienaar van mijn wil, of was het omgekeerd, dat ik hier vertoef, terwijl ik met een brok in mijn keel en met volheid in 't gemoed terugdenk aan dat goede oogenblik dat ik met dat visscherspinkje de veilige haven, iets verder op, binnenvoer?

Dat oogenblik toen alle verrukkingen in het onbekende land aan welks strand ik nu lig nog voor mij lagen, toen ik in het stadje de heerlijke geuren van het gebrad uit de ramen der huizen opsnoof, toen ik het wilde verlangen in mij op voelde komen om hier mijn huis te stichten, hier mijn standplaats te veroveren, door alles mee te maken. De serene regelmaat van het gedruisch der uitlopende golven geven juist aan deze herinneringen dat heldere beeld of het gisteren gebeurde, dat ik de eerste voet aan wal zette.

Kaal, afschuwelijk naakt, behept met waanideeën over conventie's en begrippen, en gevestigde normen in mijn nog niet doordachten geest, trad ik binnen in dit land.

Mijn hoofddekseel was gescheurd, mijn vingers bloedden, de eerste wonden geslagen, ach wat een armzalig begin. Distels, voetangels en klemmen, onhandig draaien om het juiste begrip.

Nog steeds rollen de golven af en aan, het land ligt nu achter mij, durf nauwelijks nog te kijken naar de huizen en de

dorpen, naar de menschen en de beesten, mijn oogen zijn slechts gericht naar die andere kant naar de zee naar dat geheimzinnige, ongekende vóór mij.

De horizon biedt zoovele aspecten dat ik er wel even in een ondeelbaar oogenblik zou willen verblijven, om een vergelijking te maken met wat achter mij ligt.

Zou ik niet teruggaan, wegtrekken van de zee, van het strand, naar het land?

Neen, mijn visscherspink komt mij halen, ik heb mij nu verscholen achter de duinen, onttrokken aan de oogen van de menschen om straks als de vloed weer komt met het wankelende scheepje te gaan naar die verten waar ik nu al jaren verlangend naar heb uitgekeken.

Verzadigd van het verleden, verlangend naar de toekomst.

Stil lig ik op het strand, waar de schuimende kopjes met een regelmaat aanrollen en tenslotte voor mij uiteenspatten.

Laat mij alleen in mijn gepeins, het kost mij moeite om niet met U de terugweg te aanvaarden, maar laat mij met rust, dan ben ik U uiterst dankbaar.

Straks komt het scheepje en zonder dat U het ziet ben ik weg. Goedendag, lezer!

R.A.B.

De Heer R. A. Brzesowsky heeft heden aan zijn voor-nemen, om uit de Redactie te treden, gevolg gegeven.

Ter overdenking.

Honni soit qui mal y pense.

Den laatsten tijd is het mij herhaaldelijk overkomen dat ik gesteld werd voor de vraag: „Wie is toch die vriend van jou?” Kennelijk beginnen sommigen zich een weinig boos of ongerust te maken over zijn weinig ontziende critiek. En inderdaad, ik moet toegeven dat het trappen op een teen meer of minder mijn vriend geen slapeloze nachten bezorgt. Desondanks vind ik zijn opmerkingen bij tijd en wijlen tamelijk oprecht en daar ik hem bovendien een amicaal hart toedraag, lijkt het mij beter vooralsnog zijn identiteit geheim te houden. De mensch is nu eenmaal een wraakzuchtig wezen, en eerstejaars zijn dit wel heel in het bijzonder.

„Hoe”, aldus mijn vriend op Koninginnenacht 1945 in een vertrouwelijk oogenblik, „is het verschijnsel van den massa-mensch te verklaren? Door gebrek aan persoonlijkheid, aan zelfbewustzijn?” „Juist”, zei ik, denkend aan het feit dat nog niemand, die eens vergeefs copy heeft gezonden aan het O.O., het tot dusver bestaan heeft dit voor een tweede maal te doen. Verder peinzen kon ik niet, aangezien mijn vriend zijn betoog alweer had opgevat: „Zeer duidelijk heb ik dit een uur geleden gezien. Enkele ouderejaars deelden een eerstejaars mede dat hij den president van het sociëteitsbestuur een scheepsroeper diende aan te bieden in verband met zijn zware taak als veelvuldig optredend redenaar. „Is dat wel mos?”, was de vreesachtige reactie. Toen hierop een bevestigend antwoord volgde, schenen de hinderpalen echter zoo goed als uit de weg geruimd te zijn. Met medewerking van een welwillenden functionaris lieten namelijk 2 aanwezigen zich tot tijdelijke eerstejaarsbestuursleden installeren, waarna zij op loopenden voet uittrouwen met het oogmerk een scheepsroeper te gaan zoeken. Dit was het moment waarop eenige hooggeplaatste toeschouwers medelijden kregen en de sociëteit lieten sluiten, daar zij de beide stakkers overhoofd de gelegenheid tot het begaan van de gesuggereerde ironische impertinentie (ja, zoo spraken zij het uit) wilden ontnemen.

G.M.

Mijnheer de Hoofdredacteur,

Gaarne zagen wij het volgende in Uw blad opgenomen naar aanleiding van het gedrag van den heer A. H. Blom.

Mijnheer Blom.

Wat jammer, dat U niet bent blijven zwijgen en bemoedigend toeknikken en succes toe wenschen. Het ging U zoo goed af, beter dan schrijven. Nu weet iedereen, dat U geen wijs, goedmoedig knikkend mannetje bent. Jammer mijnheer Blom, heel jammer.

Mijnheer de Hoofdredacteur, elkeen weet op welke ruime wijze Uw blad plaats verleent aan ieders meening betreffende het studentenleven. Wij betreuren het echter, dat U Uw blad openstelt voor verdachtmakingen, die, zooals U zelf ook weet, van elke grond ontbloeit zijn.

H. J. VAN RAALTE.
W. P. HENDAL.
A. REILINGH.

Studium Generale.

Lezing voor Vrije Studie, door prof. ir. M. J. Granpré Molière.

De oorlog die zoo juist beëindigd werd, is een welsprekend geleide-verschijnsel van de groote cultuur-nood waarin wij ons bevinden. Men is lang blind gebleven voor deze toestand, doordat onbepaald geloofd werd aan vrijheid en vooruitgang, dat is aan de volstrekte autonomie van het persoonlijke gevoelen en aan de betrekkelijkheid van al het overige. Daardoor bezat men geen objectieve maatstaven ter beoordeeling van de ontwikkeling van de eigen cultuur, en zag men voorbij aan den teruggang van meerdere wezenlijke bestanddeelen van het beschavingsleven.

Elke geneezing noemt men niet alleen een vooruitgang maar ook een herstel; door de rampen van den oorlog gewaarschuwd ging men meer aandacht geven aan het herstel, wat zich o.m. bepaalde tot een herwonnen besef van gemeenschap. Te voren sprak men al gaarne van „het nieuwe gemeenschaps-besef”, waarvan het nieuwe vooral in

de vaagheid was gelegen waarmede men dit besef beleed, en in de eenzijdigheid waarmee men deze vage leuze aanhing. In sommige landen kwam het tot een duidelijker, hoewel volkomen negatief programma, berustend op materiele waarden en biologische verhoudingen. Daartegenover is het onze na veel leed begrepen plicht, om een duidelijk en positief besef van gemeenschap te stellen, n.l. een gemeenschap door den geest; dus een gemeenschappelijk belijden van algemeen en altijd geldende, allen in heden en verleden omvattende waarden en inzichten omtrent het wezen, de oorsprong en het doel van persoon en gemeenschap; een doel dat gevonden wordt in betrekking tot God, en dat uiteraard moet bevruchten tot het herstel van de maatschappij en van de overlevering.

Na de blinde verheerlijking van den persoon, gevolgd door vage, en daarna meer bepaalde, hoewel volkomen negatieve begrippen over een alle persoonlijkheid verslindende gemeenschap, wint thans het inzicht omtrent een gemeenschap op geestelijk fundament die den persoon niet prijs geeft, maar haar juist verheft, en die in verbinding brengt met het groote kostbare erfgoed aan beschaving. Steeds duidelijker wordt het inzicht dat Europa de sleutel tot de wereldbeschaving bezit, doordat het de schatbewaarder is van de Helleensche cultuur en de Christelijke openbaring, samengesmolten tot de eene, nieuwe, onsterfelijke en Westersche weerstaanbare beschaving. Dit stellen we tegenover het modernisme, dat elken dag met een nieuwe cultuur beginnen wil en tegenover de pessimistische cultuur-romantiek van Oswald Spengler, die aan iedere beschavingskring een vegetatief bestaan van duizend jaren toekent.

In dit licht blijkt de cultuur-crisis, die we beleven te zijn ontstaan uit een tekort aan cultuur-dragers dus aan volledig ontwikkelde personen die inzicht hebben in de cultuur die hen voortbracht. Vervalten in een kortzichtige specialisatie, over-activiteit en afkeer van wijsbegeerte, en daarmee in eigenwijsheid en sofisme, heeft men zich overgegeven aan de cultuur der oorspronkelijkheid; en ons vaderland dat nog zoo voorzichtig van de Middeleeuwen naar de Renaissance-cultuur was overgegaan, en dat krachtens aard, ligging en ontwikkeling meer dan andere volken geroept is om leermeester der volken te zijn, is nu ook geneigd om zich zonder veel kritiek op dezen stroom te laten meedrijven. Ook in ons vaderland heeft het licht der ware wijsheid aan de inrichtingen van hooger onderwijs niet helder en rustig genoeg geschinen.

Het is wel duidelijk, dat het herstel en de vooruitgang van onze Europeesche beschaving in hooge mate afhankelijk zal zijn van de hoogeschoolen. Dit wordt thans ook begrepen; het inzicht herstelt zich, dat de wetenschappen een eenheid door orde vormen, en dat de bloei der wetenschappen van het inzicht in deze hiërarchie afhangt; en mede van het besef dat er ook een organisatie van beoefenaars toe noodig is, een band die leermeesters en leerlingen verbindt. Het woord „universiteit” beteekende oorspronkelijk een bedrijfsschap van docenten en studenten, later een plaats waar de wetenschappen op universeele wijze werden beoefend; op beide wijzen moet naar de universitas worden gestreefd, als uitgangspunt tot een harmonische beschaving.

Het gaat niet aan om nu te zeggen: eerst leven en dan filosofeeren; want het tekort aan geestelijk licht is juist de oorzaak van de materiele nood; en deze zal zonder geestelijke verheffing niet kunnen worden overwonnen.

Alle voorgaande overwegingen schijnen nu te wijzen naar hetzelfde middel, n.l. naar de instelling van Algemeen Vormend Hooger Onderwijs, gewoonlijk „studium generale” genoemd; en na dit met deze beweegredenen te hebben voorbereid, moet nu iets over wezen en werking van zulk een inleidend of bekronend onderwijs worden gezegd. Het studium generale dient om de eenheid in de wetenschap te herstellen. Wanneer het menschelek lichaam al zulk een harmonisch samenstel van organen is, die eerst in volkomen goede vernouwing de levenskracht uitmaken, hoe veel meer moet dit dan het geval zijn met het leven van den geest, waarin eerst door hiërarchische samenwerking der begrippen werkelijk licht kan heerschen. Deze levensboom der wetenschappen kan nu op twee wijzen worden voorgesteld, n.l. naar het ontstaan en naar het wezen, dus historisch of wijsgeerig of liever op de eene manier vergezeld van de andere.

De geschiedenis nu van de wetenschap en de cultuur in haar geheel, de ware geschiedenis dus, moet ons die zoo rampenrijke en toch zoo schoone geschiedenis van onze hooge beschaving doen kennen, en ons er toe bezielen daaraan naar eigen vermogen te gaan herstellen en voortbouwen; maar belangrijker is de wetenschap volgens haar wezen te leeren kennen en dit geschiedt door de wijsbegeerte, de „wetenschap der wetenschappen” en de wijsgeerige behandeling der bepaalde wetenschappen. Daarbij kan en behoort aan het licht te komen hoe de orde der wetenschappen voortvloeit uit de samenstelling van de menscheleke natuur zelf, waaruit tevens blijkt zal, dat de indeeling der wetenschappen geen toevallige of veranderlijke, of met den tijd wisselende is, maar een noodzakelijk altijd geldende orde. Deze centrale wetenschap is er een, die niet zooals de andere belast, maar alleen verlicht, en orde brengt in het onderzoek, het produceren en het handelen in het algemeen. De wijsheid is een bij uitstek gelukkigmakende wetenschap.

De wijsbegeerte is de wetenschap over de meest algemeene waarden en begrippen. Zij wordt, zooals gezegd, ingedeeld volgens de natuurlijke werkingen in de ziel: dus allereerst naar kennen en doen; waaruit volgt de eerste indeeling in beschouwende en praktische wetenschap. De speculatieve wetenschap als zodanig wordt onderverdeeld naar de drie trapsgewijs geërdende kenkrachten, n.l. het verstand, het voorstellingsvermogen en het zintuig, dus in metafysica, mathematica en physica; het eigenlijk voorwerp van het verstand is immers het wezen der dingen, dat van de voorstellingskracht de kwantiteit, terwijl het zintuig op verandering in de stof is gericht. Daar onze natuur psychologisch, biologisch en anorganisch is, volgt weer een onderverdeling in psychologie, biologie en cosmologie. De praktische wetenschap heeft wederom een natuurlijke driedeling, volgens ons drievoudig handelen, n.l. denken, handelen en maken, en dus in logica, ethica en aethetica. De praktische wetenschappen zijn uiteraard onderworpen aan de beschouwende, omdat deze slechts het behoorende, de laatste echter het zijnde behandelen.

Zoo is er dus een vaste door de natuur gegeven orde, die echter door het verval en de vereenzijdiging in de wetenschap niet langer tot haar recht kwam. Toch is dit nog niet volledig, omdat het verstand van nature op het wezen gericht is, terwijl de dingen, waarop het aangewezen blijft, slechts beperkte „wezenheden” zijn; daarom zoekt het kenvermogen naar aanvulling en voltooiing, en is er in een onbedorven ziel „een natuurlijk verlangen naar de bovennatuurlijke kennis van God”. God is het volle zijn, en zonder drang naar het volstreekte kan de ware wetenschap niet standhouden. Eenig inzicht

in de godsdienstige vraagstukken, van verhouding van geloof en wetenschap, van natuurlijk en bovennatuurlijk leven, van verworven en geopenbaarde kennis moet dus aan het voorgaande schema worden gehouden, en wel zeer nadrukkelijk, met den aard van het zelfstandig optreden, maar liever gebruik maken van de confessioneele instellingen.

In het bovenstaande is een schema gegeven van wat het Algemeen Vormend Onderwijs zou moeten bevatten en bevorderen; niet alles zal op eenmaal mogelijk zijn; een grondige behandeling van dit programma zou zelfs onuitvoerbaar blijken. Er zal rekening moeten worden gehouden, en wel zeer nadrukkelijk, met den aard van het Delftsche onderwijs, dat op de practijk is gericht; het zwaartepunt zal hier dus dienen te vallen op de sociale ethica, d.i. de sociologie, en op de aesthetica, die het wezen van het maken moet ontvouwen, en het uiteindelijk doel daarin, wat in de schoonheid is gelegen. Daarbij zal weer de plastische kunst voorkeur genieten boven de musische; hoewel deze laatste, die taal en letteren, muziek en welsprekendheid omvat, om haar algemeen beschavend karakter, en omdat de grondslagen van de harmonieleer daarin meer klaarlijk worden, hier niet mag ontbreken.

De doorvoering van een dergelijke studie zal niet gemakkelijk zijn; de hoofden zijn er niet toe voorbereid; noch van de studenten, en om geheel eerlijk te zijn, noch van de docenten. Het is juist dit universele inzicht, en deze verheven orde, die onder ons ontbreekt. Maar dat mag niet tot uitstel verleiden; want dit gebrek is juist onze hulpeloosheid, hulpeloosheid, om te behouden en te herstellen, niet op materieel gebied, want dat mag een eerste zorg zijn, het is niet de grootste; maar op het gebied van de geestelijke waarden in het volk: hulpeloosheid vooral ten aanzien van de groote geestelijke en sociale omwenteling, waarin we, zonder voldoende inzicht, gewikkeld zijn.

We zien, buiten onze deur, wat de gevolgen zijn, wanneer men door kortzichtigheid, hartstocht of begeerte, omtrent de te voltrekken omwenteling valsche inzichten bezit en verbreidt; buiten onze deur is datgene verkeerdelijk doorgevoerd en mislukt, wat ons nog te doen staat; niet zonder schade, en ook helaas niet zonder schande, voor ons. Maar schade en schande zijn niet genoeg om ons daartoe bekwaam te maken. Wij zullen ons op de verdrijving van onze geestelijke vijanden, n.l. de valsche leuzen omtrent vrijheid en vooruitgang, de sofismen, de dwalingen, de twijfelzucht, de onwetendheid en de platitude, - wij zullen ons daarop moeten toelagen met eenzelfde grootmoedigheid, geduld, bestendigheid en offerzin als degenen die voor ons in den materieelen strijd gevallen zijn. Zoolang we op dezen materieelen grondslag niet den geestelijken bovenbouw hebben gepiaatst, zoolang mogen we niet werkelijk denken aan vrede. Alleen door een algemeene, geestelijke hartstocht voor de waarheid kunnen wij de cultuur-ramp te boven komen, waaronder deze prachtige beschaving wordt weerhouden in haar ontplooiing. Wij ouderen zien nieuwe wolken aan den horizon, die gevolg zijn van onze hoogmoed en onze onwetendheid, bij alle geleerdheid; maar aan de jeugd is het, om zich voor te bereiden tot volwaardige dragers van onze cultuur, om haar te behouden, en haar werkelijke voortgang, geluk van alle volken, te bewerken.

Kleine Fantasie.

Heel langzaam groeit de druppel aan. De zon verft er een fonkelende regenboog in. Over het blad waaraan hij hangt stroomt nog, onzichtbaar, nieuw water toe. Hij groeit naar de volmaaktheid, dikker wordt hij, nog dikker, en dan . . . pèts. Het laatste restantje vocht, dat nog aan het blad is blijven hangen veert op en neer, alsof het met een elastiekje vast zit. En dan begint het spelletje weer van voren af aan. Langzaam aangroeien, dikker worden en dikker, en dan weer . . . pèts. Heel leuk om er naar te kijken. Het eenige onaangename van de kwestie is, dat ik de druppels precies op mijn gezicht krijg, zoo net naast mijn neus, onder mijn linkeroog. En toch ga ik hier niet weg.

„Goed”, zult U zeggen, als je dan persé wilt blijven zitten of staan of liggen ofwat je dan ook precies doet, dan is het ook je eigen schuld, als je druppels op je hoofd krijgt. Zanik dus niet langer en verveel ons niet langer. Laten we dus eerst deze zaak recht zetten.

In de eerste plaats dan, als het U verveelt, houdt U dan gerust met lezen op, en ga wat anders lezen, dat U dan ongetwijfeld beter zal bevallen. Daarmee is dan ook aan mijn bedoeling voldaan, aangezien dit verhaal vooral bestemd is, om een zeker contrast-werking teweeg te brengen.

In de tweede plaats, ik zit hier niet, ik sta hier ook niet, maar ik lig hier. Languit op mijn rug. Uiterst geriefelijk, afgezien dan van die waterdruppel, die met irriterende regelmaat komt storen. En dat ik niet een eindje opzij ga, is, omdat een eindje opzij ook waterdruppels vallen. Dat is zoo'n hebbelijkheid van dit plekje hier. En dat ik niet heelemaal wegga, dat is, omdat . . . , wel, daar zullen we het nog eens breedvoerig over hebben. Weet U waarom ik het heb, als ik praat over: hier? Natuurlijk weet U dat niet. Misschien heeft U ergens achter in Uw hersens het beeld van een of ander somewhere, dat met het woord hier correspondeert. Maar of dat beeld nu ook weer met de werkelijkheid correspondeert, dat lijkt me zeer twijfelachtig. Het wordt tijd, dat ik het raadseltje ga oplossen; en U (op voorwaarde van strikte geheimhouding, anders wordt het hier veel te druk) meedeel, dat ik op den top van de wereld lig. Natuurlijk is Uw eerste reactie op deze mededeeling, dat U zegt: Hi-Hi-Hi-Hi-Hi. Misschien zegt U ook wel: de vent is gek. Dat is trouwens niet erg, dat U dat zegt. Wel erg is het, dat U dan ook gelijk hebt. Dit is echter zoo pijnlijk, dat we er verder geen woorden meer aan zullen besteden.

Ik lig dus op den top van de wereld en ik ga niet weg, omdat het hier leuk en aardig en mooi is. (En een beetje nauw, en een beetje nat). Ik vermaak me hier, met naar het menschedom beneden te kijken, wanneer ik tenminste niet naar de dreigende druppel boven mijn hoofd kijk. Een hoogst belangwekkende bezigheid. Wapent U thans, want ik ga sentimenteel worden. Daarvoor heb ik zoo mijn reden. Na den regen, die gevallen is, is de lucht nu weer blauw, met nog een waasje grijs er door. Het zonlicht, nauwelijks merkbaar gesluierd stroomt, als in rustige golfslag over de velden en de landerijen beneden mij, die wijd open liggen om het licht te ontvangen. Hier en daar gaan menschen. Een enkele boer, die op het land zijn werk doet. Een kind, dat over de weg loopt, dat dan hier, dan daar blijft staan, bij een korenveld of bij een slootkant, en waarvoor de zondoorstroomde zomermiddag wel zonder begin en zonder einde moet lijken, zoo overvol van groote en heerlijke gebeurtenissen, die ouderen niet zien. Een vrouw, die even naar buiten komt en dan weer haar huis binnen gaat. Verder is het stil.

Verder zijn er alleen maar de dingen, de akkers, de weilanden, de boomen, de boerderijen in de wijde omtrek en de huizen van het dorp, dat helder en schoon gewassen in den blanken middag ligt. De dingen zijn vredig en goed. Ze dragen nu, in de volle middag al iets in zich van de wijding en de diepe kracht van de avond die straks gaat komen. Het is prettig, naar de dingen te kijken, en ze de harmonische omlijsting te weten van het leven der menschen. De menschen zelf zijn niet te zien, en hoe hun levens zijn, laat zich slechts vermoeden.

Maar zal dezelfde rust, dezelfde sterke vrede, die alle dingen doortrekt en in een groot verband samen houdt, ook de menschen niet mee opnemen in dit groote geheel? Zullen ze anders kunnen leven dan in onderlinge liefde en eensgezindheid?

Nu wordt de wereld zoo licht als een lentemorgen, wanneer de zon, voorzichtig naast en eerbiedig zijn glans over alle dingen uitspreidt. Zoo goudgekleurd wordt de wereld, als de avondhemel, waarin de wolken een stad afteekenen, heel ver weg, een stad met straten en wijde pleinen, die wel met een altijddurende blijde lach gevuld zijn. Zoo ernstig gelukkig, als een kind, dat in een volop bloeiend weiland een ruiker voor zijn moeder loopt te plukken. Ik zou hier wel altijd willen blijven liggen, ware het niet, dat . . .

Het laatste restantje vocht, dat nog aan het blad is blijven hangen veert op en neer alsof het met een elastiekje vastzit. En dan begint het spelletje weer van voren af aan. Langzaam aangroeien, dikker worden en dikker, en dan . . . pèts. Het wordt vervelend. Het wordt te vervelend. Ik ga hier vandaan. Het wordt een moeizame klauterpartij naar beneden. Die top is nogal hoog, ziet U, en lastig te beklimmen. Maar beneden wacht immers de schoone wereld? Zonlicht, goedheid, geluk en vrede. We houden dus moed.

Eindelijk ben ik er. Maar wanneer ik dan het dorp binnenga en blij de menschen wil begroeten, raak ik opeens tusschen een grooten troep schreeuwende, scheldende en vechtende jongens in, waarvan ik de klappen meekrijg. De toestand wordt onaangenaam, maar gelukkig komt er hulp opdagen. Een voorbijganger jaagt de bende met schoppen en stokslagen uit elkaar. „Die bliksemse kwajongens”, zegt hij tegen me, „ze krijgen veel te weinig op hun donder. Ze groeien op voor galg en rad”. Ik lach maar wat zuurzoet, het is een beetje pijnlijk. Ik zeg: „Ja, ja”, en om den man van mijn groote teleurstelling deelgenoot te maken voeg ik er nog aan toe: „het valt me zoo tegen, ziet U; van boven af, zoo van zoo'n groote afstand ziet alles er zoo vredig uit”.

Dat verwondert hem toch. Van bovenaf? Hoe bedoelt U dat? Ik maak een vaag gebaar met mijn hand: o, daarginds. Kan je tegen zoo'n man zeggen, dat je op den top van de wereld gezeten hebt? Natuurlijk niet. Laat hem dus maar denken dat ik ergens geweest ben. Dat denkt U tenslotte ook. Natuurlijk ben ik heelemaal niet ergens geweest. Alleen maar op den top van de wereld. „Of ben je soms een pensiongast?”, vraagt hij dan. Het wantrouwen in zijn stem groeit. Ik krijg een kleur en ontken heftig, dat ik een pensiongast ben. Ik ben het trouwens ook niet. „Maar wat heb je dan vanmiddag gedaan?” is de volgende vraag. Hij wordt bepaald een beetje vijandig. „Tja,” zeg ik, en ik grinnik een beetje onnoozel om hem weer wat op zijn gemak te stellen, „tja, ik heb zoo maar liggen kijken. Er liep een kind over de weg, en zoo. En het leek allemaal wel mooi, ziet U?” Maar het is duidelijk, dat hij heel wat anders ziet. Wat hij precies ziet, dat zegt hij niet. Hij zegt alleen maar: „Idioot.” Dan doet hij nog eens een stap achteruit. Hij bekijkt me van top tot teen, en ik krijg het gevoel, of hij me geestelijk tusschen duim en wijsvinger neemt en me een eindje van zich afhoudt, ongeveer zooals een vuile zakdoek. Ik geloof zelfs, dat hij er zijn neus bij optrekt. En dan geeft hij de genadeslag, die heelemaal niet genadig is. „Verrek”,

zegt hij, „ik geloof, dat je ook gek genoeg bent om verhaaltjes te schrijven.”

Ik schaam me diep, zeer zeer diep. Want ik ben zoo gek.
J. W. VEERMAN.

Ode aan O.

Zachtjes streel ik haar goudblonde haartjes, die zij liefkozend tegen mijn handen drukt. Buiten schijnt de zon; een weldadige rust hangt in de kamer. Niets stoort ons intiem samenzijn; eindelijk kunnen wij dus alleen zijn, nu al het drukke en lawaaiige bezoek ons vertrek heeft verlaten. En de zon buiten is als een afspiegeling van mijn stemming: vroolijk en licht.

Steeds heb ik verlangd goed voor haar te kunnen zijn, en terwijl ik haar aanzie, besef ik mijn verantwoordelijkheid. Haar te beschermen en te helpen waar mogelijk, het is een taak die mijn eer mij oplegt, doch mijn liefde voor haar zal deze tot de aangenaamste ter wereld maken. Zoo mijmerend kijk ik het raam uit, naar de blauwe lucht en bepeins hoe graag ik vleugels had gehad en de wereld ingevlogen was. Hoe gelijk van ideaal zijn wij, schiet mij door het hoofd, ik zie haar aan. Zij kijkt aandachtig naar mij, dan knipoogt zij schalksch naar mij met haar mooie donkere kijkers, en tjlpt zacht als ik haar weer in 't kooitje terug zet, en het etensbakje met kanarie-zangzaad vul.

DE V.

Nog altijd wanbegrip.

In het O.O. d.d. 20 Augustus j.l. werd een critiek geleverd op het bestaande plan tot vorming van één Delftsche Studentenmaatschappij. Hierin werd tevens een nieuw plan naar voren gebracht n.l. Plan 2.

Dat er inderdaad moeilijkheden aan het bestaande eerste plan kleven, daarin ben ik het ten volle met de schrijvers eens. Een ideale oplossing is in dit geval ook zeer moeilijk te vinden, daar de beide confessioneele vereenigingen op een basis staan, die vast omlijnd is, en waarvan een afwijken niet mogelijk is zonder de fundamenten aan te tasten, zoodat een volkomen bevredigende oplossing waarschijnlijk ook nooit zal gevonden kunnen worden.

De grootste fout die de opstellers van het plan hebben gemaakt, ligt hierin dat zij het oude Corps zien als de studentenvereeniging van Delft. Hieruit volgt volgens hun standpunt verder geredeneerd dat de andere vereenigingen zich bij het oude Corps moeten aansluiten, waaruit volgt en wat de schrijvers ook in hun plan opnemen, dat leden van S.V. en S.S.R. een verplichte kennismakingstijd moeten doormaken op de Sociëteit Phoenix, waarin zij als Corps-lid kunnen worden geïnaugureerd. Het Corps bepaalt dus of een lid van S.V. of S.S.R. al dan niet lid mag worden.

Deze constructie is natuurlijk ten eenenmale ontoelaatbaar. Met evenveel recht zouden dan de beide confessioneele vereenigingen met hetzelfde voorstel voor den dag kunnen komen. Dit geeft echter volkomen scheeve verhoudingen.

Het eenige standpunt waarvan men in dezen kan uitgaan is: er zijn 3 volkomen gelijkwaardige studentenvereenigingen, te weten D.S.C., S.V. en S.S.R.

De vraag die nu gesteld moet worden is deze: Hoe krijgen we tusschen de drie verschillende vereenigingen een zoo nauw mogelijke samenwerking op al die gebieden waar dat mogelijk is. Hierbij staat voorop dat het er niet om gaat om S.V. en S.S.R.-leden van de voordeelen, die het Corps biedt, te laten profiteren, maar dat iedere vereeniging met behoud van zijn eigen sfeer en zijn eigen grondslagen toch een zoo groot mogelijk contact moet hebben met de andere vereenigingen. Dit biedt in eerste instantie een groot voordeel voor de vertegenwoordiging naar buiten die dan namens de gezamenlijke Delftsche Studenten kan geschieden.

Verder een groot verband in de vakvereenigingen zoodat dit in het reeds gedeeltelijk ten uitvoer gebrachte plan besloten is. Tenslotte het gezamenlijk beoefenen van de sport.

Dit is iets dat zeer goed gezamenlijk kan gebeuren. Hier liggen alleen eenige voetangels waarop een plan zou kunnen mislukken.

Er is o.a. een eisch, waaraan S.S.R. onvoorwaardelijk vasthoudt. Deze eisch is dat er geen wedstrijden op Zondag gespeeld worden. Van dit beginsel kan niet worden afgeweken. Dit is ook in het geheel geen bezwaar; de roeiwedstrijden kunnen al zeer gemakkelijk op een anderen dag gehouden worden, daar dit bijna een specifieke studentensport is en de situaties in de andere studentensteden wel met die in Delft zullen overeenkomen. Tevens kunnen in ieder geval de hockeywedstrijden van Zondag op Zaterdag gespeeld worden. Van voetbal is mij niets bekend, maar de pogingen die K. J. J. Lotsy zou aangewend hebben om de voetbalwedstrijden op Zaterdag te houden wijzen al in een goede richting.

Tenslotte wil ik nog een belangrijk punt aanstippen n.l. de vertegenwoordiging in een Senaat. Blijkens de artikelen die in het O.O. verschijnen valt men in Corps-kringen over het feit dat de 3 vereenigingen ieder een vertegenwoordiger q.q. hierin hebben.

Hiertegen wil ik opmerken dat onze vertegenwoordiger in den Senaat zitting zou hebben als vertegenwoordiger van een groote groep Delftsche Studenten die toevallig nog een minderheid vormt van het totaal aantal. Zonder vertegenwoordiging q.q. zou deze minderheid steeds het loodje leggen. De historie kan hier zeer instructief werken.

Uit deze korte opmerkingen over het gepubliceerde Plan 2 blijkt wel dat het voor S.S.R. niet acceptabel is. Mocht U een andere critiek verwacht hebben dan spijt het me dat ik U heb moeten teleurstellen. Een voor ons aanvaardbaar plan was echter dat wat neergelegd was in een rapport van „de Commissie” zoodat dat was vastgesteld voor de vergadering met de groote Adviesraad. Ook de toen voorgestelde wijziging van de zijde van het oude Corps is door ons aangenomen. Indien nu het Corps achteraf weer wijzigingen wil gaan aanbrengen, maakt het de samenwerking wel erg moeilijk, om het niet sterker uit te drukken.

In het nieuwe plan komt duidelijk de oude Corpsgeest weer om het hoekje kijken. Deze geest moet door ons uitdrukkelijk bestreden worden. Wordt deze zaak niet meteen stevig aangepakt, dan worden wij geacht een zacht eitje te zijn en wordt er in het vervolg ook zoo maar over ons heen gelopen. Dit mogen we nooit toelaten!!!

Wij vragen geen gunst om tot het Corps toe te mogen treden; wij wenschen als gelijkgerechtigde vereeniging behandeld te worden. En als het Corps dit niet wil aanvaarden, wel dan doen we het zonder Corps. Maar weet wel dat het Corps ons dan niet in de schoenen kan schuiven dat wij de plannen hebben doen mislukken, maar dat bij hen de schuld ligt.

Om nog op het eerste terug te komen.

Het heeft van het begin af niet in de bedoeling gelegen er een soort uniforme vereeniging van te maken, maar een nauwere samenwerking onderling te verkrijgen en tevens om eenige problemen op te lossen, zoodat b.v. opheffing van het nihilistendomein. Indien we hiervan uitgaan dan moet er iets goeds van te maken zijn.

C. BOOT.

NASCHRIFT.

Wij hebben gemeend bovenstaand artikel te moeten opnemen omdat wij ons op vele punten de gemoedsbewegingen van den schrijver konden indenken. Dit neemt niet weg dat hij hier en daar een tamelijk groot gemis aan zelfsbeheersching en inzicht ten toon spreidt.

De Redactie.

D.S.C.

Sociëteit „Phoenix”.

Het Bestuur van de Delftsche Studenten Sociëteit „Phoenix” maakt bekend, dat de Commissie van Bijstand voor den groentijd van het jaar 1945 als volgt is samengesteld:

N. A. STIGTER, President.
P. F. DE BORDES.
H. M. STIASNY.
C. OORTHUYS.
J. J. GERZON.
W. MULLER.
H. H. POELMAN.
P. H. SIMON THOMAS.

Namens het Bestuur,

J. W. M. LA RIVIERE,
Vice-Secretaris.

„Odin”, D.S.S.G. en A.V.

In verband met den groentijd is het zwemuur van Odin voorloopig komen te vervallen. Zoodra een definitieve regeling getroffen is, zal hiervan in het O.O. melding worden gemaakt.

Het Bestuur van Odin.

Amerikaansch voetbal.

Een ieder die tot dusver eenig vertrouwen koesterde in getuigenverklaringen zal na lezing van de volgende beschrijvingen van één-zelfde gebeuren hiervan ongetwijfeld genezen zijn. De raad die wij als Redactie willen geven bestaat daarin dat wij den lezer adviseeren na te gaan in welk artikel de grofste beledigingen en gezwollen termen voorkomen. Dat zal dan wel het meest onbetrouwbaar zijn.

de Redactie.

De eerste leugenaar:

Het was eigenlijk allerbedroevendst. Niet, dat zij, die het meest door het oorlogsgeweld hadden geleden, zowel numeriek als inzake hun kleeding, het blootvoetig moesten opnemen tegen een horde, kleurig en fleurig getruid, gebroekt, gekousd en geschoeid, bij voorkeur met harde voetbalschoenen, slechts dienend om den argeloos in het veld zijn biertje drinkende toeschouwer de knie te blesseeren. Niet eens, dat slechts het tijdig ingrijpen door den Leider van het oudste team kon verhoeden, dat alle vaten en de meeste spelers verdwaalden. Zelfs niet, dat ouderejaars door zeer jeugdige figuren handtastelijk bejegend, lichamen aangegrepen, en van de been geworpen werden, terwijl die figuren toch beter konden weten.

Maar wel allerbedroevendst was, dat die zwermen, door een respectabel man toegesproken, en nadat hun gewezen was op al deze trieste dingen, niet eens het fatsoen hadden, hun verontschuldigingen aan te bieden, laat staan hun grijnzen achter een masker van ernst te verbergen. Immers, men speelt volgens de algemeen bekende regels, en aanvaardt het gezag van den scheidsrechter, vooral wanneer die zich zo eminent voordoet als Donderdag 30 Augustus op het veld van Concordia te zien was. Ofwel, men verkracht alle mores, wetten en spelregels, verschijnt met een elftal van 31 lieden, maakt inderhaast drie doelpunten en tracht dan het restant van de twijfelachtige eer te redden door vrij plotseling de helft der spelers weg te zenden, teneinde een schijnbaar even grote ploeg als die der superieure tegenpartij over te houden. Doch zie, na de rust, en de inherente consumptie van een enkel glaasje bier sloegen de remmen geheel en al los, zoodat tegen het einde van de wedstrijd de jongste partij er in slaagde, haar kroost het veld in te zenden, getooid met wapperende oranje vlaggetjes, waarop het cijfer „2”.

Na een nogal pijnlijk incident, dat een toeschouwer die de bal trachtte af te weren, zijn broek kostte, bleek het vierde jaar met 5-3 te hebben gewonnen, waarop men het nutteloze van verdere pogingen inzag, en nog urenlang een gezellige kring in de voorzaal vormde.

W. C. MULDER.

De tweede:

Er gebeuren tegenwoordig vreemde dingen in Delft. Tot het formuleeren van deze algemeene waarheid zou een buitenstaander op den middag van Donderdag 30 Augustus ongetwijfeld gekomen zijn bij het aanschouwen van de tooneelen welke zich in genoemd tijdsbestek afspeelden op het Concordia-terrein. Stelt U zich voor: Cor met een biervat, een tribune waarop een schreeuwende en met vlaggetjes zwaaiende menigte en last but not least een voetbalveld, dat geteisterd werd door een worstelende, wegglibberende en wanhopig wriemelende horde waaruit zoo of en toe een mensch, voorzien van een rugbybal, opdook om er een eindweegs mee weg te rennen en daarna weer neergeveld te worden. Vervolgens nam het worstelen en wriemelen dan opnieuw een aanvang. Een merkwaardige cyclus, een bizar geheel, zult U zeggen.

Toch bevochten zich aldus slechts het tweede en het vierde jaar van de Delftsche Studenten Sociëteit Phoenix op het laatste geheime wapen: Amerikaansch voetbal. Gelukkig was het aantal dooden geringer dan werd verwacht. De uitslag daarentegen was 6-3 ten voordeele van het jongste jaar. Voorwaar een ernstige klap voor de „heeren van het vierde jaar”, waarvan sommigen hun heil en heul zochten bij een aantal meisjes (van naar schatting 4-8 jaar oud), in het houden van redevoeringen of in het dragen van hoeden. Ondanks dit alles kon er beslist van een zekere harmonie gesproken worden.

G.M.

Technische Hoogeschool.

De Rector Magnificus maakt bekend, dat zij, die aan de hand van de voorloopige richtlijnen niet tot de inschrijving als student der Technische Hoogeschool werden toegelaten, zich nu tot hem kunnen wenden met de vraag, wanneer hun inschrijving zou kunnen plaats vinden.

Het verzoek behoort te bevatten naam, voornamen, volledig adres, geboortedatum en studierichting van den requestant. In een bijlage van het verzoekschrift moeten de verrichtingen van den verzoeker tijdens den bezettingstijd en in het bijzonder die, welke in verband staan met de Technische Hoogeschool, worden vermeld.

De Rector Magnificus maakt voorts bekend, dat voor hen, die aan een der examens aan de Technische Hoogeschool wenschen deel te nemen zonder als student te zijn ingeschreven, ten aanzien van de zuivering dezelfde regelen gelden als voor inschrijving aan deze Hoogeschool zijn bepaald.

Zij kunnen zich bij de administratie der Technische Hoogeschool, Oude Delft 95, vervoegen voor het onderteekenen van een formulier, waarvan de tekst gelijkluidend is aan het formulier, dat bij de inschrijving als student behoort te worden onderteekend.

Zij, die aan de hand van de voorloopige richtlijnen niet tot de examens aan de Technische Hoogeschool kunnen worden toegelaten, kunnen zich tot den Rector Magnificus wenden met de vraag, wanneer zij tot de examens kunnen worden toegelaten. Het verzoek behoort te bevatten naam, volledige voornamen, adres, geboortedatum, studierichting en soort van examen, dat adressant wenscht af te leggen.

In een bijlage van het verzoekschrift moeten de verrichtingen van den adressant tijdens den bezettingstijd en in het bijzonder die, welke in verband staan met de Technische Hoogeschool, worden vermeld.

In elk geval wordt met het advies van het Studenten Contact,

Phoenixstraat 30, Delft, rekening gehouden, zoodat het noodig is, dat ook bij dit Contact een formulier wordt ingevuld.

De Rector Magnificus.

(Propaedeutisch) Practicum Natuurkunde.

Inschrijving voor het practicum dient te geschieden door alle studenten, die voor October 1946 één of meer der navolgende examens wenschen af te leggen en die geen vrijstelling daarvoor hebben verkregen:

P2 C; C1 C; P2 W; C1 W; P2 V; P2 S; C1 S; P1 E; P2 E; P1 T; P2 T; CT; PM; P1 N; P2 N; P1 Y; P2 Y.

De studenten, die vóór het einde van de cursus examen doen, of die zich voorbereiden op meer dan één examen, hebben voorrang bij de inschrijving. Zij kunnen zich laten inschrijven op kamer 103 van het Laboratorium voor Technische Physica op:

Vrijdag 7 September van 9.30-11.30 uur voor de letters A t/m E;
Zaterdag 8 September van 9.30-11.30 uur voor de letters F t/m K;
Maandag 10 September van 9.30-11.30 uur voor de letters L t/m R;
Dinsdag 11 September van 9.30-11.30 uur voor de letters S t/m Z.

Zij ontvangen dan direct een voorloopige proevenlijst.

Studenten, die niet onder deze groepen vallen en reeds eerder aan het practicum hebben deelgenomen, kunnen zich laten inschrijven op:
Woensdag 12 September van 9.30-11.30 uur voor de letters A t/m L;
Donderdag 13 September van 9.30-11.30 uur voor de letters M t/m Z.
Studenten, die voor de eerste maal aan het practicum deelnemen, kunnen zich laten inschrijven op:

Vrijdag 14 September van 9.30-11.30 uur voor de letters A t/m C;
Zaterdag 15 September van 9.30-11.30 uur voor de letters D t/m I;
Dinsdag 18 September van 9.30-11.30 uur voor de letters J t/m L;
Woensdag 19 September van 9.30-11.30 uur voor de letters M t/m Q;
Donderdag 20 September van 9.30-11.30 uur voor de letters R t/m S;
Vrijdag 21 September van 9.30-11.30 uur voor de letters T t/m Z.

Voor de candidaatleden van Sociëteit Phoenix, Sanctus Virgilius en S.S.R. zal een speciale regeling worden getroffen.

Zij, die reeds eerder aan het practicum deelnamen, dienen voor de inschrijving na te gaan, of zij wellicht een vrijstelling van hun practicumwerk hebben verkregen, als gevolg van de nieuwe lichtere eischen, die voor enkele afdelingen gelden.

Bij inschrijving dient te worden overlegd:

bewijs van inschrijving aan de T.H.

bewijs van storting of overschrijving van een waarborgsom op giro-rekening No. 110850 ten name van den Administrateur van het College van Curatoren onder vermelding van het doel. De waarborgsom bedraagt:

Voor T1, N1, T2, N2, T3 f 5,—;

Voor C2, C3, W2, W3, V2, V3, S2, S3, E1, E2, M1; Y1, Y2 f 2,50;

Nadere bijzonderheden zijn aangeplakt in de gebouwen der T.H.

Koninklijk Besluit.

Bij het ter perse gaan van dit nummer bereikte ons de tekst van het K.B. inzake de studentenzuivering, gepubliceerd in de Staatscourant van 30 Augustus j.l. (verkrijgbaar bij de Alg. Landsdrukkerij te 's-Gravenhage) onder de titel:

Beoordeelingsbeschikking Studenten 1945 nos. 1 en 2.

In O.O. no. 13 zullen wij nader op deze alleszins belangrijke publicatie ingaan.

Mestvaalt

Varia.

Collation-impressie.

En 's avonds als ik weer nuchter dreig te worden, rust ik niet, voor ik de maan tusschen de sterren zie dansen als een pater tusschen zijn nonnen op de lentewei.

Aart van der Leeuw (Vluchtige Begroetingen)

Op de Redactie.

Tjilp, tjilp.

Zij, die het anders willen.....

Ach, want wat tellen de wenschen van een paar armzalige stervelingen, als onder het gedaver der voorhamers aan een nieuwe wereld gesmeed wordt, terwijl de oude in een stofwolk van mortel, omver wordt gehaald.

Aart van der Leeuw (Vluchtige Begroetingen)

Op de zuivering van.....

Een persoonlijke antipathie mag hier natuurlijk geen rol spelen.

President C.O.

Op de S.P.

Hoe groen is mijn dal.

Op de eerste die zich terugtrok.

Beter een korte schrik dan een lang misverstand.

A. den Doolaard (De bruiloft der zeven zigeuners)

Op groen no. 111

De uitstekende mensch is gaarne langzaam in zijn woorden, maar vlug in zijn daden.

Khoeng-foe-tse

Bij de kennismaking.

Don't ask questions and you'll hear no lies.

Edgar Wallace.

Uw fotohandelaar

Talens

Markt no. 36, Delft.

Den Haag:

Laan v. Meerdervoort 94a.

Zorgvuldig gepasteuriseerde
Melk, nu nog los.

Zo spoedig mogelijk echter
weer in flesschen.

Dat levert U

W. H. BLOM

MELKINRICHTING
ODULPHUSSTRAAT 2
DELFT, TEL. 1874

drs N. P. Zwikker

Westplantsoen 48.

repeteert /
Natuurkunde

N.V. VEREEN. DELFTSCHE
PAKSCHUITDIENSTEN

Balhuizen & v.d. Well

GEREGELDE DIENSTEN
VOOR VERVOER
VAN GOEDEREN

DELFT-AMSTERDAM v.v.

Ligplaats Delft:
Houttuinen 24a — Telefoon 198
Ligplaats Amsterdam:
Rokin, t.o. Ned. Bank, Tel. 42207

Voor
Fotograaf...

Reijken

TELEFOON 1765
KOORNMARKT 72

Techn. Boekhandel **Waltman**

Wij ontvingen een klein aantal van het

**HANDBOEK DER
WAPENKUNDE**

door J. B.
Rietstap.

HET boek voor den heraldicus!

Derde, geheel herziene en omgewerkte
druk, 1943. Met 52 afbeeldingen, fraai
gebonden in geheel linnen band.

PRIJS Fl. 16.50

Binnenwatersloot 33-35, Delft, Tel. 75.

Al hebt U geen kater
en drinkt U slechts water.
Straks komt er veel bier
en dat geeft weer vertier.
En dan is het weer raak
met het studenten vermaak.

Jan Garos Noordeinde 4, Tel. 1579

ACADEMIA

Boekhandel en Antiquariaat
voor Techniek - Wetenschap - Kunst

Oude Delft 101/103 - Telefoon 1776
naast Hoofdgebouw T.H.

STUDIEBOEKEN en boeken op elk gebied

Garage DE PHOENIX

AUTO'S en MOTOREN

W. ROUKEMA

PHOENIXSTRAAT 28 - TELEFOON 372

Een vlotte Studie

wordt door het eindexamen 1945 van de
Middelbare School niet gegarandeerd.
Zekerheid omtrent Uw capaciteiten verschaft
U een psycho-technisch onderzoek.

Psychologisch Instituut

Den Haag, Laan Copes 8, Tel. 113291.

Knoop dit in Uw oor:

**Van Leipsig had alles
voor School en Kantoor**

Wanneer de aanvoer is hersteld

Wordt dit op deze plaats vermeld.

Ao. 1861, VAN LEIPSIG, DELFT, PEPPERSTRAAT 14

Dansen

Privé lessen

Inlichtingen: **W. F. PENNING**
DANSEUR CASINO DE PARIS

Caspar Fagelstraat 57 - Delft

Joh. Gerbrands

OUDE DELFT 180 A
TELEFOON 624
DELFT

**SPECIAAL
HEERENKAPPER**

Unger's
brood

de

onderscheiding waard

H.H. Studenten

fa Bruigom

van ouds al bekend

Is het juiste adres

voor elke student.

Nu nog op bonnen

doch straks koopt U blij

Het fijnste bij Bruigom

en dan ook weer vrij.

Fa. G. J. BRUIGOM

BINNENWATERSLOOT 38

Na vijf jaar gedwongen
afwezigheid hervat

DE ACADEMIE DE DANSE

Rocco Dubois

haar studentclubs en privé lessen.

Het summum op dans-
gebied en amusement.

Inlichtingen en inschrijvingen

J. P. Coenstraat 34 Den Haag

(Bezuidenhout kwartier)

Telefoon 771909

Voor *Brillen*

en

Optiek?

naar een Specialist.

Frans H. de Wolff

Peperstraat 2
Delft

N.V. B. VETH & Co.

Dirklangestraat 68-70

Telefoon 42

Levering van

prima kwaliteit

MELK en BOTER,

voorzien van het Rijksbotermerk